

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 613/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti H., spol. s r. o., Ž., zastúpenej advokátom JUDr. R. K., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 30/2013 z 12. júla 2013 a jemu predchádzajúcim postupom a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti H., spol. s r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti H., spol. s r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 30/2013 z 12. júla 2013 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a jemu predchádzajúcim postupom.

Zo sťažnosti a z k nej pripojených príloh vyplýva:

„... 16. 11. 2012 Okresný súd Žilina rozsudkom sp. zn. 11Cb/340/2007-271 uložil sťažovateľovi ako žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 18.130,85- EUR...“

Sťažovateľ je presvedčený, že rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013, v spojitosti s predchádzajúcimi súdnymi rozhodnutiami je rozhodnutím arbitrárnym, ktorý nemá oporu v právnych predpisoch a právnom poriadku Slovenskej republiky. Súd v rozpore s vykonaným dokazovaním a v rozpore so zákonom dospel k záveru, že medzi účastníkmi došlo k dohode o cene a predmete diela, k odovzdaniu a prevzatiu diela, k záveru, podľa ktorého žalobca nebol povinný vykonať dohodnuté skúšky diela a napokon k záveru, podľa ktorého sťažovateľ nepreukázal notifikáciu a uplatnenie zodpovednostných nárokov z väd diela.“

Sťažovateľka v ďalšej časti sťažnosti poukazuje na jednotlivé vykonané dôkazy týkajúce sa ceny diela, odovzdania diela, skúšok diela a nárokov z väd diela a uvádza:

„... krajský súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym a arbitrárnym skutkovým a právnym záverom, podľa ktorých medzi žalobcom a sťažovateľom došlo k uzatvoreniu platnej zmluvy o dielo a k dohode o cene za dielo vo výške 255,- Sk/m² bez DPH, aj keď táto skutočnosť je v rozpore s tvrdeniami žalobcu, s tvrdeniami sťažovateľa, ako aj v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní je zjavne neodôvodnený, krajský súd autoritatívne určil dohodu o cene diela medzi žalobcom a sťažovateľom vo výške 255,- Sk/m² bez DPH...“

Podľa ust. § 536 ods. 3 Obchodného zákonníka cena musí byť v zmluve dohodnutá alebo v nej musí byť aspoň určený spôsob jej určenia, ibaže strany v zmluve prejavia vôľu uzavrieť zmluvu aj bez tohto určenia. V citovanom ustanovení je upravená dohoda o cene ako podstatná náležitosť zmluvy o dielo. Zmluvné strany sa musia dohodnúť na určitej cene

(okrem prípadu, keď prejavia výslovnú vôľu uzatvoriť zmluvu o dielo aj bez dohody o cene). Dohoda o cene musí byť vyjadrená tak, aby v praxi nespôsobovala pochybnosti o prejave zmluvných strán. Prejav vôle o výške dohodnutej ceny musí byť určitý. V prejednávanej veci však neexistovala výslovná dohoda o cene medzi žalobcom ako zhotoviteľom a sťažovateľom ako objednávateľom, a ani vôľa účastníkov uzatvoriť zmluvu o dielo bez dohody o cene. Podmienkou na vznik zmluvy je však výslovný prejav vôle účastníkov zmluvného vzťahu, nie opomenutie prejavu vôle uviesť cenu, alebo uzavrieť zmluvu bez dohody o cene. Napríklad ak návrh zmluvy neobsahuje žiadny údaj o cene a aj keď bol prijatý v plnom rozsahu bez uvedenia ceny, napriek dohode strán o celom obsahu zmluvy, zmluvu nemožno považovať za platne uzavretú, lebo v nej nie je výslovný prejav vôle o cene, alebo o jej neuvedení v zmluve.

Na základe uvedených skutočností krajský súd dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym (arbitrárnym) skutkovým záverom, podľa ktorých medzi žalobcom a sťažovateľom došlo k uzatvoreniu dohody o cene za dielo vo výške 255,-Sk/m² bez DPH, aj keď táto skutočnosť je v rozpore s tvrdeniami žalobcu, sťažovateľa, ako aj v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 a jemu predchádzajúce súdne rozhodnutia sú autoritatívnymi rozhodnutiami súdov, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale sú svojvoľnými rozhodnutiami súdov, ktoré autoritatívne určili dohodu o cene diela medzi žalobcom a sťažovateľom vo výške 255,- Sk/m² bez DPH...

Medzi podstatné náležitosti zmluvy o dielo patrí dohoda o predmete plnenia a dohoda o cene. Podľa rozsudku krajského a prvostupňového súdu žalobca a sťažovateľ uzatvorili platnú zmluvu o dielo, keďže účastníci sa dohodli na jej podstatných náležitostiach, a to konkrétne na predmete diela, ktorým bola realizácia betónovej podlahy o rozlohe 1.800 m² za cenu 255,- Sk/m² bez DPH. Výsledky dokazovania pred okresným, ako aj krajským súdom sú však v rozpore so závermi prvostupňového a odvolacieho súdu, keďže obaja účastníci konania zhodne potvrdili, že predmetom diela bolo zhotovenie betónovej podlahy, ktoré sa malo realizovať v 2 etapách po 900 m², pričom žalobca a sťažovateľ sa spolu výslovne dohodli len na realizácii prvej etapy betónovej podlahy o rozlohe 900 m², avšak 2. etapu o rozlohe 900 m² realizoval žalobca na základe objednávky a pokynov

priamo s poľským investorom. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné, že žalobca nastúpil na realizáciu 2. etapy diela bez pokynu sťažovateľa, teda bez toho, aby sa žalobca dohodol na realizácii 2. etapy diela so sťažovateľom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom plnenia na základe zmluvy o dielo, uzatvorenej medzi žalobcom a sťažovateľom, bolo iba vyhotovenie 1. etapy diela spočívajúceho v realizácii betónovej podlahy o rozlohe 900 m², a nie vo vyhotovení betónovej podlahy o rozlohe 1.800 m², ako k tomu dospel prvostupňový a krajský súd.

Na základe uvedených skutočností krajský a prvostupňový súd dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym (arbitrárnym) skutkovým záverom, podľa ktorých medzi žalobcom a sťažovateľom došlo k uzatvoreniu dohody o predmete plnenia, spočívajúce v realizácii betónovej podlahy o rozlohe 1.800 m², aj keď táto skutočnosť je v rozpore s tvrdeniami žalobcu, sťažovateľa, ako aj v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania. Keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 a jemu predchádzajúce súdne rozhodnutia sú autoritatívnymi rozhodnutiami súdov, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale sú svojvoľnými rozhodnutiami súdov, ktoré autoritatívne určili dohodu o predmete diela medzi žalobcom a sťažovateľom, spočívajúcu vo vyhotovení betónovej podlahy o rozlohe 1.800 m²...

V zmysle rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 odvolací súd potvrdil správnosť skutkových záverov prvostupňového súdu, podľa ktorého k odovzdaniu a prevzatiu diela došlo vstúpením do užívania diela investorom.

Podľa ust. § 554 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka zhotoviteľ splní svoju povinnosť vykonať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela objednávateľovi v dohodnutom mieste, inak v mieste ustanovenom týmto zákonom.

Podľa ust. § 554 ods. 6 Obchodného zákonníka ako to požiadava ktorákoľvek strana, spíše sa o odovzdaní predmetu diela zápisnica, ktorú podpíšu obe strany.

Podľa ust. § 555 ods. 1 prvá veta Obchodného zákonníka ak zmluva nezahŕňa povinnosť zhotoviteľa predmet diela odoslať, splní zhotoviteľ svoju povinnosť vykonať dielo, ak umožní objednávateľovi nakladať s predmetom diela riadne vykonaným v mieste ustanovenom v § 554.

Zo systematického zaradenia právnej úpravy, upravujúcej spísanie preberacieho protokolu v ust. § 554 ods. 6 Obchodného zákonníka, pred úpravou odovzdania diela vstupom objednávateľa do jeho užívania v ust. § 555 ods. 1 Obchodného zákonníka vyplýva, že ak si účastníci zmluvy o dielo dohodnú preberacie konanie, k odovzdaniu a prevzatiu diela môže dôjsť len na základe realizácie dohodnutého procesu odovzdania a prevzatia diela, ktoré sa má zachytiť v písomnej forme. Pokiaľ nedôjde k dohodnutému preberaciemu konaniu, nemôžu nastať účinky prevzatia diela vstupom objednávateľa do užívania diela, pretože takýto záver by absolútne popieral nielen zákonnú a zmluvnú úpravu preberacieho konania na základe písomného preberacieho protokolu a vopred zmluvne dohodnutému procesu preberacieho konania, ale malo by to za následok narušenie jednej zo základných zásad civilného práva, a to zásady zmluvnej voľnosti a princípu, podľa ktorého zmluva zaväzuje všetkých jej účastníkov. Realizácii písomného preberacieho konania nebráni ani prípadná neúčast' jednej zo zmluvných strán na tomto preberacom konaní, keďže odovzdávací a preberací protokol môže na základe analogickej aplikácie ust. § 555 ods. 4 Obchodného zákonníka podpísať za neprítomného účastníka hodnoverná a nestranná osoba, ktorá sa na preberacom konaní zúčastnila...

Na základe uvedených skutočností krajský a prvostupňový súd dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym (arbitrárnym) skutkovým a právnym záverom, podľa ktorých žalobca splnil svoju povinnosť odovzdať dielo sťažovateľovi tým, že sťažovateľ vstúpil do užívania diela, resp. hlavný poľský investor vstúpil do úžitku diela tým, že na diele prevádzkuje výrobu, aj keď tento záver je v rozpore s tvrdeniami žalobcu, sťažovateľa, v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania a v rozpore s právnou úpravou Obchodného zákonníka (v rozpore s ust. § 554 Obchodného zákonníka). Keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v zákone, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 a jemu predchádzajúce súdne rozhodnutia sú autoritatívnymi rozhodnutiami súdov, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale sú svojvoľnými rozhodnutiami súdov, ktoré autoritatívne určili, že žalobca si splnil povinnosť odovzdať dielo sťažovateľovi tým, že sťažovateľ, resp. poľský investor vstúpil do užívania diela, aj napriek dohodnutému procesu protokolárneho preberacieho konania...“

K skúškam diela sťažovateľka uvádza: „... závery krajského, ako aj prvostupňového súdu sú však v rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj v rozpore s právnou úpravou Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti súdy neprihliadli na správanie sa žalobcu pred začatím súdneho sporu (na rozdiel od skutočnosti, že krajský súd v odôvodnení svojich rozhodnutí výslovne prihliadal na správanie sa sťažovateľa pred začatím súdneho konania) a na skutočnosť, že žalobca v liste zo dňa 07. 03. 2007, ako reakcii na žiadosť sťažovateľa na vykonanie dohodnutých skúšok zo dňa 18. 12. 2006, nenamietal, že medzi účastníkmi existovala dohoda o realizácii skúšok diela. Z odôvodnenia rozhodnutí okresného a krajského súdu dokonca vyplýva, že medzi žalobcom a sťažovateľom bolo dohodnuté vykonanie skúšok diela, avšak záver súdov o nemožnosti vykonania týchto skúšok z dôvodu neposkytnutia súčinnosti sťažovateľom, je v rozpore s výsledkami dokazovania a v rozpore s právnou úpravou, zakotvenou v Obchodnom zákonníku. Žalobca v rámci súdneho konania opakovane tvrdil, že počas realizácie betónovej podlahy (či už v rámci realizácie 1. alebo 2. etapy), nebol na stavbe prítomný nikto zo strany sťažovateľa (str. 4 zápisnice o pojednávaní zo dňa 03. 10. 2008, str. 6 zápisnice o pojednávaní zo dňa 14. 01. 2009, str. 3 zápisnice o pojednávaní zo dňa 24. 11. 2010), no napriek tomu mu bolo umožnené vykonávať dielo spočívajúce v zhotovení betónovej podlahy. Žalobca dokonca uviedol, že 2. etapu diela realizoval na základe pokynu a objednávky priamo s poľským investorom, ktorý bol s jeho prácou spokojný (str. 4 zápisnice o pojednávaní zo dňa 03. 10. 2008, str. 6 zápisnice o pojednávaní zo dňa 14. 01. 2009), avšak čo sa týka vykonania dohodnutých skúšok diela, tu už žalobca použil obranu, spočívajúcu v tom, že ako subdodávateľ diela nemal možnosť bez súčinnosti sťažovateľa ako objednávateľa diela a hlavného zmluvného partnera s poľským investorom, vstupovať na stavbu za účelom vykonania dohodnutých skúšok a nevidel dôvod, prečo by mal kontrolovať sám po sebe dielo, ktoré sám zhotovil. Okresný a krajský súd sa tak nelogicky priklonili k ničím nepreukázanému tvrdeniu žalobcu, že bez súčinnosti sťažovateľa, nemal možnosť realizovať dohodnuté skúšky diela, aj keď celú betónovú podlahu realizoval žalobca v podstate bez prítomnosti zástupcu sťažovateľa na stavbe, pričom toto tvrdenie žalobcu bolo v rozpore s jeho predchádzajúcimi tvrdeniami, ktoré v konaní produkoval. Záver súdu o nemožnosti vykonania dohodnutých skúšok je zároveň v rozpore s ust. § 555 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak sa podľa zmluvy má riadne vykonanie diela preukázať vykonaním dohodnutých skúšok, považuje

sa vykonanie diela za dokončené až vtedy, keď sa tieto skúšky úspešne vykonali. Na účasť na nich je zhotoviteľ povinný objednávateľa včas pozvať, ako aj v rozpore s ust. § 555 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého neúčasť objednávateľa na skúškach, na ktorých vykonanie bol objednávateľ včas pozvaný, nebráni vykonaniu skúšok. Ustanovenie § 553 ods. 3 o opakovaní skúšok platí obdobne, a napokon aj v rozpore s ust. § 555 ods. 4 Obchodného zákonníka, podľa ktorého výsledok skúšok sa zachytí v zápisnici podpísanej oboma stranami. Ak objednávateľ nie je prítomný, podpíše zápisnicu namiesto neho hodnoverná a nestranná osoba, ktorá sa na skúškach zúčastnila. Podľa výsledkov dokazovania, keď žalobca realizoval dielo bez nutnosti osobnej prítomnosti zástupcu sťažovateľa na stavbe v Poľskej republike, keď žalobca realizoval 2. etapu diela na základe výslovnej dohody s poľským investorom, ktorý bol s jeho prácou údajne spokojný a objednal si priamo u žalobcu realizáciu 2. etapy diela, a vzhľadom k právnej úprave zakotvenej v ust. § 555 ods. 2, ods. 3, ods. 4 Obchodného zákonníka, sa na vykonanie dohodnutých skúšok diela nevyžadovala účasť a prítomnosť zástupcu sťažovateľa, práve naopak, v rámci vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalobca dohodnuté skúšky diela nevykonal, pričom neúčasť zástupcu sťažovateľa nebránila žalobcovi v realizácii dohodnutých skúšok, žalobca ani netvrdil, že by mu niekto (napr. poľský investor) bránil vo vykonaní skúšok (čo by bolo aj nelogické vzhľadom na výsledky dokazovania a tvrdenia samotného žalobcu) a účasť sťažovateľa na vykonaní dohodnutých skúšok nevyžaduje ani právna úprava v Obchodnom zákonníku, ktorá v prípade neúčasti objednávateľa diela zakotvuje osobitný náhradný mechanizmus, ktorý umožňuje zhotoviteľovi diela splniť si povinnosť vykonať dohodnuté skúšky diela aj bez prítomnosti objednávateľa, ktoré skúšky však žalobca nevykonal, vzhľadom k čomu nie je možné považovať dielo za dokončené a sťažovateľovi tak nemohla vzniknúť povinnosť zaplatiť cenu za dielo, ktoré nie je zhotovené.

Na základe uvedených skutočností krajský a prvostupňový súd dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym (arbitrárnym) skutkovým a právnym záverom, podľa ktorých žalobca nebol povinný vykonať dohodnuté skúšky diela z dôvodu tvrdeného neposkytnutia súčinnosti zo strany sťažovateľa ako objednávateľa diela, aj keď tento záver je v rozpore s tvrdeniami žalobcu, sťažovateľa, v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania a v rozpore s právnou úpravou Obchodného zákonníka (v rozpore s ust. § 555 ods. 2 až ods. 4 Obchodného zákonníka). Keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom

dokazovaní a ani v zákone, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 a jemu predchádzajúce súdne rozhodnutia sú autoritatívnymi rozhodnutiami súdov, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale sú svojvoľnými rozhodnutiami súdov, ktoré autoritatívne určili, že žalobca nebol povinný vykonať dohodnuté skúšky diela z dôvodu neposkytnutia súčinnosti zo strany sťažovateľa.“

K vadám diela a reklamácií vád sťažovateľka uvádza: „Podľa odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 odvolací súd dospel k záveru, podľa ktorého sťažovateľ nesplnil notifikačnú povinnosť týkajúcu sa vád diela vo vzťahu k žalobcovi a dostatočne určitým spôsobom a včas neidentifikoval vady, nepopísal ich, neuviedol, akým spôsobom sa vady prejavujú, vakom rozsahu a dostatočne určito a včas nerealizoval voľbu zodpovednostného nároku.

Podľa ust. § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka zhotoviteľ splní svoju povinnosť vykonať dielo jeho riadnym ukončením a odovzdaním predmetu diela objednávateľovi v dohodnutom mieste, inak v mieste ustanovenom týmto zákonom.

Riadnym vykonaním diela dochádza k zániku záväzku zhotoviteľa diela. Riadnym ukončením sa rozumie ukončenie v dohodnutej lehote a bez vád. Objednávateľ nie je povinný prevziať dielo s vadami. Pri vadnom plnení však nedochádza k zániku záväzku zhotoviteľa diela.

V prípade, keď objednávateľovi nevzniklo právo odstúpiť od zmluvy, alebo ho nevyužil, dochádza k zmene záväzku na nároky vzniknuté z vadného plnenia. Objednávateľ môže požadovať napr. odstránenie zistenej vady. K zániku záväzku zhotoviteľa zo zmluvy o dielo dôjde až odstránením vád diela zhotoviteľom.

Podľa ust. § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka záväzok zanikne, ak sa veriteľovi splní včas a riadne.

Na to, aby došlo k splneniu záväzku, musí byť povinnosť splnená kvalifikovaným spôsobom, t. j. včas a riadne. Požiadavka splniť riadne vo všeobecnosti znamená, že včas ponúknuté plnenie má všetky náležitosti splnenia, a to z hľadiska predmetu, spôsobu a miesta plnenia, osoby splniteľa, príjemcu a pod. To znamená, že plnenie musí byť bez vád a musí byť uskutočnené na určenom mieste. V opačnom prípade zhotoviteľovi nevznikne právo na zaplatenie ceny diela...

Odsek 3 ustanovenia § 324 Obchodného zákonníka osobitne rieši situáciu, keď bolo poskytnuté vadné plnenie za predpokladu, že veriteľ buď nemá právo od zmluvy odstúpiť, alebo toto právo nevyužije. Závazok v tomto prípade nezaniká, ale mení sa obsah záväzku tak, ako to zodpovedá právam veriteľa a povinnostiam dlžníka zo zodpovednosti za vady. Konkrétne práva a povinnosti zo zodpovednosti za vady upravujú jednotlivé zmluvné typy. Závazok zanikne splnením až vtedy, keď dôjde k uspokojeniu práv veriteľa zo zodpovednosti za vady. V prípade vadného plnenia záväzok nezanikne prirodzenou cestou, t. j. riadnym a včasným splnením, ale zánik záväzku v týchto prípadoch spôsobuje až splnenie zodpovednostných povinností dlžníka.

Podľa ust. § 560 ods. 1 Obchodného zákonníka dielo má vady, ak vykonanie diela nezodpovedá výsledku určenému v zmluve.

Podľa ust. § 560 ods. 2 Obchodného zákonníka zhotoviteľ zodpovedá za vady, ktoré má dielo v čase jeho odovzdania (§ 554);

Skutočnosť, či je dielo vadné, sa zisťuje porovnaním dosiahnutého výsledku vykonaného diela s vlastnosťami, ktoré boli uvedené v dohodnutom predmete zmluvy. Ak predmet diela odkazuje na vlastnosti uvedené v projekte, porovnáva sa výsledok diela s vlastnosťami uvedenými v projekte. V prípade, ak zmluva neobsahuje odkaz na vlastnosti diela, dielo musí mať aspoň obvyklé vlastnosti, ktoré má porovnateľné dielo podľa účelu zmluvy. Ak tieto vlastnosti nedosahuje, tak dielo vykazuje vady. Zodpovednosť za vady, ktoré má dielo v čase jeho odovzdania, je objektívna.

Podľa ust. § 562 ods. 1 Obchodného zákonníka objednávateľ je povinný predmet diela prezrieť alebo zariadiť jeho prehliadku podľa možnosti čo najskôr po odovzdaní predmetu diela.

Podľa ust. § 562 ods. 2 Obchodného zákonníka súd neprizná objednávateľovi právo z väd diela, ak objednávateľ neoznámí vady diela

- a) bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistí,*
- b) bez zbytočného odkladu po tom, čo ich mal zistiť pri vynaložení odbornej starostlivosti pri prehliadke uskutočnenej podľa odseku 1,*
- c) bez zbytočného odkladu po tom, čo mohli byť zistené neskôr pri vynaložení odbornej starostlivosti, najneskôr však do dvoch rokov a pri stavbách do piatich rokov*

od odovzdania predmetu diela. Pri vadách, na ktoré sa vzťahuje záruka, platí namiesto tejto lehoty záručná doba.

Podľa ust. § 562 ods. 3 Obchodného zákonníka ustanovenia § 428 ods. 2 a 3 sa použijú obdobne na účinky vedené v odseku 2.

Objednávateľ je povinný preveriť riadne ukončenie diela pri jeho odovzdaní a ak zistí vady, dielo nemusí prevziať (§ 554 Obchodného zákonníka). Po prevzatí diela je povinný sám dielo prehliadnuť, alebo zabezpečiť jeho prehliadku odbornou osobou (fyzickou alebo právnickou). To znamená, že ak objednávateľ zistí pred prevzatím diela pri jeho odovzdávaní, že dielo má vady, takéto dielo vôbec nemusí prevziať. Ak sa však objednávateľ rozhodne takéto dielo prevziať, musí zabezpečiť prehliadku diela po jeho prevzatí za účelom preverenia, či dielo zodpovedá dohodnutým parametrom a či netrpí nejakou vadou. Pokiaľ však pred prevzatím diela objednávateľ odmietne dielo prevziať z dôvodu jeho väd, nenastupuje proces nutnej prehliadky diela a následných procesov v rámci uplatnenia zodpovednostných nárokov voči zhotoviteľovi, keďže doposiaľ nedošlo k splneniu záväzku zhotoviteľa dielo vykonať riadne. Po prevzatí diela v rámci riadnej prehliadky by mal objednávateľ zistiť všetky zrejme vady prevzatého diela. Zrejme vady musí objednávateľ oznámiť zhotoviteľovi buď po ich osobnom zistení, alebo v nadväznosti na prehliadku zabezpečenú inou osobou. Objednávateľ musí zistené vady zhotoviteľovi oznámiť. V oznámení však netreba uviesť aj konkrétne nároky vyplývajúce z väd (Obchodný zákonník v ust. § 562 ods. 2 výslovne uvádza len oznámenie väd, nie aj uplatnenie zodpovednostného nároku). S nesplnením oznamovacej povinnosti zákon priamo nespája zánik práva. Zhotoviteľ však môže v súdnom konaní namietať nesplnenie oznamovacej povinnosti o zistenej vade. Na základe tejto námietky súd neprizná právo z väd diela. Ako vyplýva z ust. § 562 ods. 3 Obchodného zákonníka, dôsledky za nesplnenie oznamovacej povinnosti nenastupujú automaticky a súd ich nemusí použiť z úradnej povinnosti, keďže nejde o prekluzívnu lehotu. Z ust. § 428 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že súd musí prihliadnuť na nesplnenie oznamovacej povinnosti len v prípade, keď to namietol zhotoviteľ. V prípade, keď zhotoviteľ vedel alebo musel vedieť o vadách diela, nemôže namietať nesplnenie oznamovacej povinnosti objednávateľa (§ 428 ods. 3).

Podľa ust. § 564 Obchodného zákonníka pri vadách diela platia primerane § 436 až 441.

Objednávateľ nemusí v oznámení väd uviesť priamo aj voľbu nároku. V Obchodnom zákonníku nie sú upravené osobitné lehoty na uplatnenie nárokov z vadného plnenia na súde, ak zhotoviteľ neodstránil vady, ktoré mu objednávateľ v čas oznámil.

Podľa ust. § 436 ods. 1 Obchodného zákonníka ak je dodaním tovaru s vadami porušená zmluva podstatným spôsobom (§ 345 ods. 2), môže kupujúci:

- a) požadovať odstránenie väd dodaním náhradného tovaru za vadný tovar, dodanie chýbajúceho tovaru a požadovať odstránenie právnych väd,*
- b) požadovať odstránenie väd opravou tovaru, ak sú vady opraviteľné,*
- c) požadovať primeranú zľavu z kúpnej ceny alebo*
- d) odstúpiť od zmluvy.*

Podľa ust. § 436 ods. 2 Obchodného zákonníka voľba medzi nárokmi uvedenými v odseku 1 kupujúcemu patrí, len ak ju oznámi predávajúcemu vo včas zaslanom oznámení väd alebo bez zbytočného odkladu po tomto oznámení.

Voľba medzi nárokmi uvedenými v odseku 1 kupujúcemu patrí, len ak ju oznámi predávajúcemu vo včas zaslanom oznámení väd alebo bez zbytočného odkladu po tomto oznámení. Uplatnený nárok nemôže kupujúci meniť bez súhlasu predávajúceho. Ak sa však ukáže, že vady tovaru sú neopraviteľné alebo že s ich opravou by boli spojené neprimerané náklady, môže kupujúci požadovať dodanie náhradného tovaru, ak o to predávajúceho požiada bez zbytočného odkladu po tom, čo mu predávajúci oznámil túto skutočnosť. Ak predávajúci neodstráni vady tovaru v primeranej dodatočnej lehote alebo ak oznámi pred jej uplynutím, že vady neodstráni, môže kupujúci odstúpiť od zmluvy alebo požadovať primeranú zľavu z kúpnej ceny.

Podľa ust. § 436 ods. 3 Obchodného zákonníka ak kupujúci neoznámi voľbu svojho nároku v lehote uvedenej v odseku 2, má nároky z väd tovaru ako pri nepodstatnom porušení zmluvy.

Podľa ust. § 437 ods. 1 Obchodného zákonníka ak je dodaním tovaru s vadami zmluva porušená nepodstatným spôsobom, môže kupujúci požadovať buď dodanie chýbajúceho tovaru a odstránenie ostatných väd tovaru, alebo zľavu z kúpnej ceny.

Podľa ust. § 437 ods. 2 Obchodného zákonníka dokiaľ kupujúci neuplatní nárok na zľavu z kúpnej ceny alebo neodstúpi od zmluvy podľa odseku 5, je predávajúci povinný dodať chýbajúci tovar a odstrániť právne vady tovaru. Ostatné vady je povinný odstrániť

podľa svojej voľby opravou tovaru alebo dodaním náhradného tovaru; zvoleným spôsobom odstránenia väd však nesmie spôsobiť kupujúcemu vynaloženie neprimeraných nákladov.

Ak objednávateľ diela (kupujúci) voľbu nevykoná alebo neodstúpi od zmluvy, zhotoviteľ (predávajúci) je povinný dodať chýbajúci tovar a odstrániť ostatné chyby diela (tovaru), pričom spôsob odstránenia väd zvolí zhotoviteľ (predávajúci).

To znamená, že zákon ukladá povinnosť objednávateľovi diela oznámiť vady diela zhotoviteľovi bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistil, resp. bez zbytočného odkladu po tom, čo ich mal zistiť, pričom v rámci tohto oznámenia nemusí objednávateľ zároveň uviesť konkrétny nárok vyplývajúci z väd diela (napr. či žiada opravu veci, alebo zľavu z cena a pod.). Pokiaľ objednávateľ nezvolí zodpovednostný nárok, tento zodpovednostný nárok objednávateľovi nezaniká (zákon vôbec nepredpokladá zánik zodpovednostného nároku objednávateľa), ale stráca možnosť výberu zodpovednostného nároku a táto možnosť výberu prechádza na zhotoviteľa, ktorý je povinný chýbajúce dielo dodať, odstrániť právne vady, resp. je povinný ostatné vady odstrániť opravou alebo dodaním náhradného diela alebo jeho časti. Tým, že objednávateľ nezvolí zodpovednostný nárok ešte neznamená, že zhotoviteľ nie je povinný odstrániť vady diela, ktoré mu boli zo strany objednávateľa oznámené bez zbytočného odkladu, hoci bez uplatnenia zodpovednostného nároku. Opačný výklad zákonných ustanovení by viedol k autoritatívnym teóriám, ktoré sú neudržateľné v právnom poriadku Slovenskej republiky, čomu sa stalo aj v prípade napadnutého rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 a jemu predchádzajúcich súdnych rozhodnutiach.

Pokiaľ by zákon ukladal povinnosť pod hrozbou zániku práva v rámci oznámenia väd zvoliť aj zodpovednostný nárok, prípadne pod hrozbou zániku práva zvoliť zodpovednostný nárok bez zbytočného odkladu po oznámení väd zhotoviteľovi, súd na túto skutočnosť neprihliada z úradnej povinnosti, ale len na základe námietky zhotoviteľa, avšak za predpokladu, že zhotoviteľ nevedel, alebo nemohol vedieť o vadách diela. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé, že žalobca ako zhotoviteľ mal vedomosť o vadách diela, a to z oznámenia sťažovateľa ako objednávateľa. Vzhľadom k uvedenému žalobca ani nemohol namietat, aby súd nepriznal objednávateľovi právo z väd diela, resp. súd nemal na túto námietku žalobcu vôbec prihliadať a sťažovateľovi tak mal súd priznať právo z väd diela.

Zákon napokon ani neuvádza, akým spôsobom je objednávateľ povinný špecifikovať vady diela, ktoré oznámi zhotoviteľovi. Takéto oznámenie by malo spĺňať minimálny predpoklad, uvedený v ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t. j. oznámenie o vadách musí byť určité a zrozumiteľné. Sťažovateľ je presvedčený, že dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom oznámil žalobcovi vady diela, spočívajúce a prejavujúce sa v nerovnostiach podlahy a nedostatočnej rovinnosti (na dvoch metroch dĺžky rozdiel 2 cm, rozdiel medzi prvou a druhou časťou vo výške cca 4 cm), odlupovaní sa povrchu betónu takmer na všetkých miestach, predovšetkým na miestach, kde boli vyrezané dilatačné špáry, a ďalej aj pri dverách, kde boli zistené nerovnosti až do výšky 4 cm, zlé vyhotovenie dilatačnej špáry. Napriek tomu krajský ako aj prvostupňový súd zaujali záver, podľa ktorého sťažovateľ presne neoznačil a jednoznačne nešpecifikoval rozsah väd, pričom podľa názoru súdov na notifikáciu väd je potrebné, aby každá vada bola presne opísaná a prípadne zdokumentovaná, a to nielen jej popisom, akým spôsobom sa vada prejavuje, ale tiež popisom rozsahu tejto vady, napr. uvedením veľkosti plochy, na ktorej sa vyskytuje, prípadne presným určením miesta, kde sa vyskytuje. Krajský ako aj okresný súd však vôbec neprihliadali na povahu diela, ktorým bola betónová podlaha o rozlohe 1.800 m². Pri takomto rozsiahlom diele je prakticky nemožné, aby sťažovateľ notifikoval vady diela podľa predstáv okresného a krajského súdu, t. j. presným určením, kde sa vada vyskytuje a uvedením plochy, na ktorej sa vyskytuje. Sťažovateľom oznámené vady diela sa nachádzali prakticky na celej ploche betónovej podlahy a rovnako sa prakticky odlupovala celá plocha betónu, najmä v oblasti dilatačnej špáry. Sťažovateľ má teda za to, že dostatočne určitým a zrozumiteľným spôsobom oznámil žalobcovi vady diela a v tejto časti súdy dospeli k nesprávnym skutkovým a právnym záverom.

Napokon, v rámci údajného nesplnenia notifikačnej povinnosti o vadách diela zo strany sťažovateľa, krajský súd spolu s okresným súdom zároveň uviedli, že žalobca ani nezabezpečoval dodávku betónu a nezabezpečoval ani hutnenie podkladu, pričom podľa súdu z vykonaných dôkazov nevyplýva, že by žalobca porušil povinnosť upozorniť objednávateľa na nevhodnú povahu vecí alebo pokynov daných na vykonanie diela. Z vykonaného dokazovania je však zrejmé a potvrdil to aj viac krát samotný žalobca, že dodávky betónu zabezpečoval poľský investor, betón bol v katastrofálnom stave, dochádzalo k častým prestojom pri dodávaní betónu a dochádzalo k spájaniu staršieho

zaschnutého betónu s novým, vzhľadom k čomu mohlo podľa samotného žalobcu dôjsť k vzniku nerovností, ktoré by bolo potrebné v následnom období opravovať. Zároveň samotný žalobca potvrdil, že dodávku nekvalitného betónu a prestojov neriešil so sťažovateľom ako objednávateľom, ale priamo s poľským investorom, ktorý zabezpečoval aj dovoz betónu. Dodávka nekvalitného betónu, prestoje a spájanie staršieho zaschnutého betónu s novým musela nevyhnutne viesť k vzniku väd diela, ktoré sťažovateľ riadne notifikoval žalobcovi bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistil. Krajský a okresný súd však v tejto súvislosti dospeli k absurdným záverom, podľa ktorých žalobca neporušil zákonnú povinnosť zakotvenú v ust. § 551 a § 552 Obchodného zákonníka upozorniť sťažovateľa ako objednávateľa na nevhodnú povahu vecí alebo pokynov daných na vykonanie diela. Tieto závery sú v absolútnom rozpore s vykonaným dokazovaním, ako aj s tvrdeniami samotných účastníkov konania.

Na základe uvedených skutočností krajský a prvostupňový súd dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym (arbitrárnym) skutkovým a právnym záverom, podľa ktorých sťažovateľ nesplnil notifikačnú povinnosť vo vzťahu k vadám diela, dostatočne určitým spôsobom nešpecifikoval vady diela, neuplatnil zodpovednostný nárok z väd diela a žalobca neporušil oznamovaciu povinnosť týkajúcu sa upozornenia na zlú povahu vecí alebo pokynov daných na vykonanie diela, aj keď tento záver je v rozpore s tvrdeniami žalobcu, sťažovateľa, v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania a v rozpore s právnou úpravou Obchodného zákonníka. Keďže uvedený záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a ani v zákone, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13Cob/30/2013 zo dňa 12. 06. 2013 a jemu predchádzajúce súdne rozhodnutia sú autoritatívnymi rozhodnutiami súdov, ktoré nemajú oporu v právnom poriadku Slovenskej republiky, ale sú svojvoľnými rozhodnutiami súdov, ktoré autoritatívne určili, že sťažovateľ nesplnil notifikačnú povinnosť vo vzťahu k vadám diela, dostatočne určitým spôsobom nešpecifikoval vady diela, neuplatnil zodpovednostný nárok z väd diela a žalobca neporušil oznamovaciu povinnosť týkajúcu sa upozornenia na zlú povahu vecí alebo pokynov daných na vykonanie diela, vzhľadom k čomu súd nepriznal sťažovateľovi právo z väd diela.“

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo spoločnosti H... na súdnu ochranu zaručené či. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. 06. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13Cob/30/2013, porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 12. 06. 2013 v konaní vedenom pod sp. zn. 13Cob/30/2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Krajský súd v Žiline je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania, pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 827,40- EUR (2 x úkon právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na ústavný súd, hodnota 1 úkonu á 336,94 EUR + 20 % DPH + 2 x paušálna náhrada nákladov á 7,81- EUR + 20 % DPH), na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie rozlišuje okrem iného aj osobitnú kategóriu návrhov, ktorými sú návrhy „zjavne neopodstatnené“. Týmto zákon o ústavnom súde v záujme účelnosti a procesnej ekonomie poskytuje ústavnému súdu príležitosť preskúmať v štádiu predbežného prerokovania sťažnosti (§ 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde) možnosť jej prípadného odmietnutia jednak na základe obsahu namietaných právoplatných rozhodnutí, charakteru namietaných opatrení alebo iných zásahov, ktorými malo dôjsť k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a z nich vyplývajúcich skutkových zistení, a jednak tiež na základe argumentácie, ktorú proti nim sťažovateľ v návrhu uplatnil.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, IV. ÚS 300/08).

Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu a jemu predchádzajúcim postupom.

Podľa sťažovateľky krajský súd porušil ňou označené základné a iné práva, pretože rozsudok krajského súdu je arbitrárnym. Arbitrárnosť rozsudku krajského súdu vidí sťažovateľka v tom, že „Súd v rozpore s vykonaným dokazovaním a v rozpore so zákonom dospel k záveru, že medzi účastníkmi došlo k dohode o cene a predmete diela, k odovzdaniu a prevzatiu diela, k záveru, podľa ktorého žalobca nebol povinný vykonať dohodnuté skúšky diela a napokon k záveru, podľa ktorého sťažovateľ nepreukázal notifikáciu a uplatnenie zodpovednostných nárokov z väd diela.“.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľky zaoberal jej opodstatnenosťou v naznačenom smere, predovšetkým skúmajúc možnosť preukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným rozsudkom a základným právom upraveným v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých sťažovateľka v sťažnosti namietala. V nadväznosti na to posudzoval opodstatnenosť námietok sťažovateľky, pokiaľ ide o ťažiskové časti odôvodnenia namietaného rozsudku krajského súdu vedúceho k požiadavke vyslovenia porušenia ňou označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, či nie sú arbitrárne, resp. svojvoľné s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07). Z týchto hľadísk potom ústavný súd posudzoval rozsudok krajského súdu.

Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 11 Cb 340/2007-271 zo 16. novembra 2012 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) zaviazal sťažovateľku zaplatiť navrhovateľovi sumu 18 130,85 € s príslušenstvom. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Ústavný súd poukazuje na nasledujúce relevantné časti odôvodnenia rozsudku krajského súdu, v ktorých sa krajský súd zaoberal sťažovateľkou namietaným predmetom a cenou diela, odovzdaním a prevzatím diela, skúškami diela a notifikáciou vád diela:

«... krajský súd uvádza, že základom jeho rozhodnutia je aplikácia ust. § 219 ods. 2 O. s. p., keďže sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, viažucim sa k dotknutým výrokovým častiam, a preto v podrobnostiach na jeho skutkové a právne závery odkazuje. Z titulu aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p. nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré už vyplývajú z napadnutého rozsudku okresného súdu, a preto je postačujúce vo väzbe k odvolacím dôvodom žalovaného, aby boli uvádzané len tie okolnosti a právne stanoviská zo strany krajského súdu ako súdu odvolacieho, ktoré sú zamerané k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Tento postup krajského súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/09 zo dňa 08. októbra 2009, podľa ktorého... „odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny

názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“. Krajský súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, v zmysle ktorého... “pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvého stupňa, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“.

V ďalšom krajský súd na zvýraznenie vecnej správnosti rozhodnutia okresného súdu a k odvolacím dôvodom žalovaného uvádza... dohoda o cene diela 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH vyplývala z výsledkov vykonaného dokazovania, keď žalobca na pojednávaní konanom dňa 14. 1. 2009 uviedol (č. l. 75 spisu), že základom ceny bola suma 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH, ku ktorej cene, ak dodal, že malo dôjsť k navýšeniu, tak toto nepreukázal, a tým sa vychádzalo zo žalobcom tvrdenej ceny diela 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH, čo bolo v zhode aj s vyjadrením konateľa žalovaného p. Miroslava Kovalčíka, ktorý s ohľadom na ďalšie zákazky, ktoré boli realizované za cenu 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH, mal za to, že aj v danom prípade zákazky bude cena rovnaká. Nemohol byť preto relevantný odvolací dôvod žalovaného, ktorý uviedol, že mu nie je zrejmé, kedy, kde a akým spôsobom bola medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá cena 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH, keď z takejto ceny ako základnej vychádzal žalobca a s takouto cenou počítal aj žalovaný. Pokiaľ aj žalobca k tejto základnej cene diela, ktorá bola medzi žalobcom a žalovaným ustálená, poskytol tvrdenie jej navýšenia, tak k tomuto nebol označený žiaden dôkaz, ktorý by preukázal navýšenie ceny prác a predmetné dielo na 280,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH. Krajský súd pri konštatovaní dohodnutej ceny diela 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH vychádzal z dôslednej aplikácie ust. § 132 O. s. p., keď vo vzájomnej súvislosti prihliadol na všetky dôkazy vykonané pred okresným súdom, t. j. výsluch tak účastníkov konania, ako aj ich zástupcov, predložené listinné dôkazy, a v neposlednom rade aj na správanie sa žalovaného pred vyvolaním súdneho sporu, keď obidve sporové strany vychádzali zo základu ceny diela práve vo výške 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH. Krajský súd dodáva, že k cene diela a jej dohode bolo nevyhnutné vykonať dokazovanie, pretože ak zmluva o dielo nemala písomnú formu, v ktorej by boli vyjadrené jednotlivé podstatné náležitosti tejto zmluvy, a to predmet a cena diela, tak bolo to práve na vykonávaných dôkazoch, v akej výške bola dohodnutá cena diela.

Výsledky dokazovania potom potvrdili cenu diela 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH, z ktorej vychádzal žalovaný, obdobne ako v predchádzajúcich zákazkách a z ktorej ceny vychádzal aj žalobca, ktorému, pokiaľ sa k tejto cene nepodarilo preukázať jej navýšenie, tak platila cena 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH. K uzavretiu zmluvy medzi žalobcom a žalovaným došlo, keďže dohodli sa jej podstatné náležitosti, a to predmet diela – zhotovenie betónovej podlahy o rozlohe 1.800 m² na stavbe haly v Poľskej republike za cenu 255,- Sk/m² betónovej plochy bez DPH.

Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení sp. zn. 13Cob/279/2009 zo dňa 14. 4. 2010 vyslovil aj ďalší záväzný právny názor, keď za aplikácie ust. § 555 ods. 1 veta prvá Obchodného zákonníka a zisteného skutkového stavu uviedol, že žalobca dielo žalovanému odovzdal, umožnil žalovanému s dielom nakladať a do úžitku tohto diela vstúpil aj konečný objednávateľ – investor, ktorý bol v zmluvnom vzťahu so žalovaným, keďže žalobca vystupoval ako subdodávateľ. Investor vstúpil do užívania haly, kde bolo vykonávané dielo žalobcom v subdodávateľskom režime pre žalovaného a je nevyhnutné len logicky vyvodiť, že pokiaľ by žalovaný nemal odovzdané dielo žalobcom, tak následne by nemal možnosť s ním disponovať a toto dielo odovzdávať hlavnému investorovi, s ktorým bol žalovaný v zmluvnom vzťahu. Krajský súd vo svojom zrušujúcom uznesení uložil okresnému súdu vychádzať zo záveru, že pokiaľ dielo bolo odovzdané žalovanému, dané mu do dispozície a žalovaným následne odovzdané investorovi, ktorý s ním disponuje, tak v ďalšom štádiu konania bolo potrebné za dôkaznej povinnosti sporových strán sa zaoberať obranou žalovaného o tvrdenej vadnosti diela, resp. uplatneného zodpovednostného nároku žalovaným. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného opätovne krajský súd uvádza, že k ukončeniu a odovzdaniu diela žalovanému došlo a na tomto závere je bez vplyvu absencia protokolárneho odovzdania diela. Krajský súd v súvislosti s odvolacím dôvodom žalovaného, že dielo nemohlo byť vykonané, keďže neboli zrealizované skúšky v zmysle ust. § 555 ods. 2, 4 Obchodného zákonníka, uvádza, že sa stotožňuje so záverom okresného súdu a v podrobnostiach naň odkazuje. Nevykonanie, resp. vykonanie dohodnutých skúšok nemôže byť na ujmu konštatovania odovzdania diela, pokiaľ túto obranu použil žalovaný, ktorý súčasne neposkytol súčinnosť k vykonaniu týchto skúšok žalobcom, pretože žalobca ako subdodávateľ žalovaného, ktorý bol vo vzťahu s hlavným investorom, nemal možnosť bez spolupráce so žalovaným vykonávať takéto úkony. Kontrolu vykonaných prác môže

zrealizovať žalobca za účasti žalovaného, ktorú žalovaný neposkytol, pretože podľa zistení vykonaných pred okresným súdom, rovnosť betónovej podlahy bola žalobcom zabezpečovaná už počas nanášania betónu, pričom žalovaný nespochybnil, že počas realizácie diela, ani v čase jeho ukončenia, nebol na stavbe nikto prítomný za žalovaného. Neposkytnutie vzájomnej súčinnosti žalovaným pri obrane nevykonania diela žalobcom, keď nemali byť zrealizované skúšky tohto diela, krajský súd v zhode s názorom okresného súdu mal za to, že táto obrana nebola relevantná práve preto, že žalovaný nepreukázal, že v tomto smere poskytol súčinnosť žalobcovi.

Pri požiadavke vykonávania skúšok by malo byť medzi stranami preukázané, ako boli upravené podmienky vykonávania skúšok, kto ich zabezpečí, na koho náklady sa uskutočnia, aké výsledky sa majú skúškami zistiť a overiť, aké dôsledky vyplynú z toho pre zhotoviteľa, ak sa predpokladané výsledky nedosiahnu, či a koľkokrát sa budú skúšky opakovať, či ich budú zmluvné strany robiť samé alebo za prítomnosti odbornej organizácie a podobne. Zmluvné strany by si mali dohodnúť aj časový harmonogram skúšok, zodpovedné osoby, ktoré sa majú na skúškach zúčastniť, ako aj otázky pozývania na skúšky. Už z uvedeného vyplýva, že povinnosť vykonania skúšok od žalobcu by mohla byť požadovaná len v prípade, ak by žalovaný preukázal, že bol pripravený splniť si svoju povinnosť, a to poskytnúť súčinnosť na vykonanie takýchto skúšok žalobcom, k čomu však zo strany žalovaného nedošlo, resp. takéto splnenie povinností z jeho strany nebolo preukázané. V tomto smere preto odvolací dôvod žalovaného nebo! opodstatnený a nemal vplyv na záver vykonania diela žalobcom a jeho odovzdania žalovanému, poskytnutia do dispozície, v konečnom dôsledku hlavnému investorovi ako zmluvnému partnerovi žalovaného, ktorý dielo vykonané žalobcom užíva.

Okresný súd v súlade so zrušujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 13Cob/279/2009 zo dňa 14. 4. 2010 postupoval, pokiaľ zameral dokazovanie na žalovaného obranu v tvrdenej vadnosti diela. Je potrebné na tomto mieste obrany žalovaného poukázať aj na ust. § 563 ods. 1 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého záručná doba týkajúca sa diela začína plynúť odovzdaním diela v spojení s ust. § 560 ods. 2 Obchodného zákonníka. V zhode s názorom okresného súdu krajský súd poukazuje na to, že ak sa žalovaný bránil tvrdenou vadnosťou diela, tak zákonite toto dielo ním muselo byť prevzaté, aby mohlo dôjsť k jeho posúdeniu, či dielo má alebo nemá vady. To, či vady diela žalovaný notifikoval

zákonným spôsobom, vykonal okresný súd v dostatočnom rozsahu dokazovanie, z ktorého vyvodil vecne správne nielen skutkové alebo aj právne závery. Nepochybne z ust. § 564 Obchodného zákonníka vyplýva, že pri vadách diela platia primerane § 436 až 441. Práve z ust. § 436 a § 437 Obchodného zákonníka je zrejmé, že vytknutie vád, resp. splnenie notifikačnej povinnosti ohľadom vád je jednostranný hmotno-právny úkon, ktorý pokiaľ má vyvolať účinky, tak musí spĺňať náležitosti určitosti tohto úkonu. Zákonná požiadavka určitosti jednostranného hmotno-právneho úkonu sa vyžaduje v identifikácii vád, ich popisu, vyjadrenia, akým spôsobom sa vady prejavujú, v akom rozsahu, ich konkretizácia musí byť vykonaná spôsobom, ktorým sa zabezpečí nezameniteľnosť vád s inými vadami, a v konečnom dôsledku aj voľba zodpovednostného nároku, t. j. akým spôsobom oprávnený subjekt žiada s týmito vadami naložiť, musí byť uskutočnená rovnako určitým, zreteľným a nepochybným spôsobom. Žalovanému sa nepodarilo preukázať, že takýto úkon uskutočnil, že ho zrealizoval včas. vzhľadom k obrane žalobcu v zmysle ust. § 428 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, a preto správne postupoval okresný súd, pokiaľ k obrane žalovaného o vadnosti diela neprihliadol, resp. túto obranu vyhodnotil ako nepreukázanú, nedôvodnú. V podrobnostiach krajský súd poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu. K úplnosti sa dodáva, že žalovaný nepreukázal notifikáciu vád konkrétnym, jasným a určitým spôsobom, preto odvolací dôvod vadnosti diela nebol opodstatnený. Správne skonštatoval okresný súd, pokiaľ z vykonaných dôkazov uzavrel, že námietka vadností zo strany žalovaného bola len vo všeobecnej rovine bez zákonnej požiadavky špecifikácie a konkrétnosti popisu vád, ich prejavu, rozsahu s následne uplatneným právom, resp. voľbou zodpovednostného nároku. Ďalej krajský súd uvádza, že sa oboznámil s listinou zo dňa 07. 03. 2007 (č. l. 8 spisu), ktorá rovnako obsahovo nemohla byť vyhodnotená ako reklamácia – notifikovanie vád, resp. uplatnenie zodpovednostného nároku, keďže ani táto listina nespĺňala požiadavku konkrétnosti a určitosti popisu vád žalovaným. V súvislosti s nepreukázaním včasnej notifikácie vád žalovaným krajský súd poukazuje na samotnú výpoveď žalobcu pred okresným súdom na pojednávaní konanom dňa 24. 11. 2010, ktorý uviedol, že ohľadne námietok nerovnosti betónovej podlahy nebola zo strany žalovaného žiadna komunikácia a vedomosti o týchto námietkach mal žalobca len z nekonkrétnych oznámení, pretože žiadna konkrétna výzva na to, aby prišiel žalobca odstraňovať nejaké vady s určením termínu, nebola.

Z výsledkov dokazovania nepochybne vyplynulo, že žalovaný nepreukázal, že by uplatnil právne relevantným spôsobom zodpovednostný nárok voči žalobcovi (§ 564 v spojení s ust. § 436 a nasledujúce ust. Obchodného zákonníka), čo bol základný predpoklad k tomu, aby sa mohlo viesť dokazovanie o tvrdenej vadnosti účtovaného plnenia, resp. v rovine obrany žalovaného o namietanej vadnosti diela vykonávaného žalobcom...

Súčasne krajský súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 14. 09. 2011, sp. zn. 3Cdo 204/2009, podľa ktorého... „Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O. s. p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz zhodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97)“.

Aj v zmysle uvedeného je potrebné zo strany krajského súdu dodať, že hodnotenie dôkazov v zmysle ust. § 132 O. s. p. je na súde, ktorý musí starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Okresný súd podľa ust. § 132 O. s. p. postupoval. V hodnotení výsledkov dokazovania je súd slobodný. Znamená to, že žiadne procesné ustanovenie mu neukladá, akú dôkaznú hodnotu, resp. silu má priznať tomu-ktorému dôkaznému prostriedku, či už ide o výsluch svedka, účastníka alebo dôkaz listinou. V hodnotiacej činnosti je súd obmedzený iba vnútorným presvedčením a hodnotiaci záver je povinný stručne a jasne odôvodniť tak, ako to vyplýva z ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. Okresný súd takýmto spôsobom postupoval, dôsledne vysvetlil svoje závery, ako aj zhodnotenie vykonaných dôkazov a jeho odôvodnenie je presvedčivé. Rozhodnutie okresného súdu preto netrpí žiadnou vadou, čo namietal žalovaný v odvolaní, nedošlo ani k nesprávnym skutkovým zisteniam, ani k nesprávnemu posúdeniu veci. Dôkazný stav zistený súdom

prvého stupňa dal spoľahlivý a nepochybný záver pre podstatné a rozhodné skutočnosti v danej sporovej právnej veci. Krajský súd vo všeobecnosti uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani jedna z uvedených situácií v predmetnej sporovej právnej veci nenastala. Na úplné a správne zistený skutkový stav veci okresný súd aplikoval správnu právnu normu, a to hmotné právo – Obchodný zákonník, z neho konkrétne zákonné ustanovenia upravujúce zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. ustanovenia Obchodného zákonníka a ust. § 564 v spojení s § 436 a nasl. ustanovenia Obchodného zákonníka pri tvrdenej vadnosti diela žalovaným a § 428 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka. Okresný súd prijal skutkové a právne závery, ktorým predchádzala racionálna úvaha konajúceho súdu, vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania, preto krajský súd nezistil dôvod, pre ktorý by sa mal odchýliť od vecne správnych skutkových a právnych zhodnotení vykonaných okresným súdom, pričom v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu odkazuje z titulu aplikácie ust. § 219 ods. 2 O. s. p..»

Ústavný súd pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva ani ústavný súd neskúma, či dôvody uvedené v namietanom rozhodnutí sú vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, séria A, č. 299, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet

v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie tvrdenej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Postup v súdnom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, výklad iných než ústavných predpisov a ich aplikácia sú pri riešení konkrétnych prípadov záležitosťou všeobecných súdov. Ústavnému súdu preto neprislúcha posudzovať zákonnosť vydaných súdnych rozhodnutí za predpokladu, že nimi nebolo porušené ústavou zaručené právo či sloboda.

Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv alebo slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k obmedzeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 70/08).

Právomoc ústavného súdu na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov sa vzťahuje výhradne na dodržanie ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy, posúdenie, či konanie ako celok možno považovať za spravodlivé, a v nadväznosti na to zisťovanie, či v namietanom konaní (a rozhodnutím v ňom vydaným) nedošlo k porušeniu základných práv alebo slobôd účastníka konania alebo jeho ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom.

V tejto súvislosti ústavný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že je vecou všeobecného súdu, ktorú právnu normu z právneho poriadku Slovenskej republiky aplikuje a ako ju interpretuje. Navyše treba dodať, že všeobecný súd je primárne zodpovedný za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144

ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie musí však byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svojou sťažnosťou vlastne pokračuje v polemike so všeobecnými súdmi o tom, akým spôsobom mali byť jednotlivé dôkazy vyhodnotené a ku akým skutkovým a právnym záverom na ich základe mali všeobecné súdy dospieť. Zároveň uplatnením podstatnej časti argumentácie, o ktorú oprela už svoje odvolanie proti rozsudku okresného súdu, požaduje, aby ústavný súd preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu a zo sťažovateľkou predkladaných dôkazov dospel k inému skutkovému a právnemu záveru ako krajský súd v napadnutom rozsudku.

V súvislosti s takto formulovanou sťažnosťou ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Vo vzťahu k všeobecným súdom ústavný súd nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V citovanej časti odôvodnenia rozsudku krajský súd podrobne a zrozumiteľne uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok okresného súdu potvrdil, odpovedal na všetky otázky týkajúce sa ceny, diela, jeho odovzdania, skúšok diela a vadnosti diela. Podľa ústavného súdu rozsudok krajského súdu a jeho právne a skutkové závery nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu je tak podrobné a odpovedá na všetky podstatné okolnosti sťažovateľkinej veci, že nepovažuje za potrebné k napadnutému rozsudku krajského súdu nič dodať a to hlavne s poukazom na dôvody podanej sťažnosti.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd ďalej pripomína, že jeho primárnou úlohou v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy nie je podávať výklad právnych predpisov, ktoré všeobecný súd v dotknutom konaní pred ním aplikuje. Za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd je na prvom mieste zodpovedný všeobecný súd. Výklad právnej normy a jeho uplatnenie všeobecným súdom musí byť v súlade s ústavou (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy) a ústavný súd iba posudzuje, či príslušný výklad

právnej normy aplikovanej v konkrétnych okolnostiach prípadu je ústavne akceptovateľný alebo či nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov, považuje napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších požiadavkách sťažovateľky uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2013